

Závěrečná syntéza z konzultací synodálního procesu na Slovensku

Za synodálnu Cirkev
spoločenstvo | spoluúčasť | misia

Úvod

1. Pozvanie Svätého Otca Františka na uvažovanie o synodálnej povahe Cirkvi v rámci celosvetovej synody nadväzovalo na Slovensku na jeho návštevu, ktorá sa uskutočnila v septembri 2021. Cirkev na Slovensku prijala toto pozvanie.

2. V nedeľu 17. októbra 2021 v jednotlivých diecézach a eparchiách biskupi osobitným slávením otvorili prvú fázu synody na tému „Za synodálnu Cirkev: spoločenstvo, spoluúčasť a misia“. Počas tejto nedeľnej liturgie bolo vo všetkých chrámoch adresované i pozvanie k osobnému zapojeniu sa každého človeka.

3. Konferencia biskupov Slovenska (ďalej KBS) menovala národného koordinátora a zodpovedného za médiá a každý biskup menoval vo svojej diecéze/eparchii synodálny tím na čele s povereným koordinátorom. Títo spolu s národným koordinátorom konzultovali vývoj, priebeh a vzájomnú spoluprácu pri organizovaní konzultácií v jednotlivých diecézach/eparchiách na pravidelných online stretnutiach.

4. Prvou úlohou Generálneho sekretariátu KBS bolo pripraviť preklad dokumentov a inštrukcií z Generálneho sekretariátu synody biskupov a vytvoriť internetovú stránku (www.synoda.sk), kde je možné nájsť všetky potrebné informácie o význame, metóde a priebehu synody. Hneď od začiatku sa synoda propagovala tradičnými spôsobmi – teda cez kňazov, rekolekcie a pastierske listy – ale aj internetom, cez sociálne siete a kresťanské médiá.

5. Následne bolo potrebné pomôcť moderátorom konzultačných stretnutí osvojiť si metódu synodálnych konzultácií a nutné komunikačné zručnosti. Niektoré diecézne tímy pripravili zamyslenia o jednotlivých témach založené na Božom slove a katechézy, ale aj kurzy a webináre pre moderátorov. V niektorých diecézach sa uskutočnilo aj odborné školenie facilitátorov a vedúcich synodálnych skupín. To všetko malo za cieľ pomôcť priblížiť veriacim jednotlivé okruhy tém na rozlišovanie a motivovať ich, aby sa zapojili.

Účasť Božieho ľudu

6. Na základe odporúčania Generálneho sekretariátu synody biskupov bola diecéza/eparchia vnímaná ako základná jednotka života Cirkvi, kde je dôležité zachytiť realitu a vnímať, ako sa v jednotlivých cirkevných spoločenstvách uplatňuje schopnosť počúvania, rozlišovania a vzájomnej komunikácie. Preto koordinačný tím v synodálnom kráčaní reflektoval a rešpektoval rozmanitosť diecéz na Slovensku a povahu miestnych spoločenstiev a nechal voľbu metodológie a postupu na ich výber a rozhodnutie.

7. Od začiatku bol synodálny proces vnímaný ako výzva na pastoračné obrátenie, ale aj na obrátenie v ostatných oblastiach života Cirkvi. Táto výzva oslovila väčšinou aktívnych veriacich, ktorí sa zapojili do synodálnych konzultácií. V jednotlivých diecézach sa vytvárali spoločenstvá vo farnostiach, ale aj na školách, v charitatívnych organizáciách či rehoľných spoločenstvách, alebo v iných, rozmanitých skupinách. Nemálo ľudí, ktorí sa aktívne nezúčastnili synodálneho rozlišovania, sa za synodu modlili a obetovali.

8. Nadšenie z možnosti „hovoriť o Cirkvi a v Cirkvi“ nebolo vždy rovnako zdieľané. Jedna časť Božieho ľudu na Slovensku túžila vysloviť svoj postoj a názor, preto hľadala spôsoby aj tam, kde neexistovalo oficiálne synodálne spoločenstvo (napr. mailovou formou). Iní však netúžili zapojiť

sa, a preto, aj napriek opakovaným snahám pastierov, sa žiadne spoločenstvo nevytvorilo alebo sa po čase zmenšil počet jeho členov.

9. Strach a neochotu zapojiť sa či podporiť túto novú skúsenosť bolo cítiť aj u značnej časti kňazov. Do synodálneho rozlišovania sa tiež nepodarilo vo väčšej miere zapojiť ľudí mimo živého spoločenstva Cirkvi, teda tých, čo pasívne prijímajú len istý „sviatostný servis“, alebo tých „na perifériách“ cirkevných spoločenstiev. V minimálnej miere boli zapojení ľudia z iných kresťanských cirkví alebo iných náboženstiev alebo ateisti. Šlo o jednotlivcov a ich zapojenie si vyžadovalo osobitné úsilie.

10. Pokiaľ ide o mieru účasti na konzultáciách z pohľadu diecéz bola veľmi rôzna, v priemere sa zúčastnilo 40% farností, pričom v diecéze, kde sa zúčastnilo menej farností sa zúčastňovalo viac skupín z rôznych spoločenstiev. Medzi účastníkmi prevládali ženy a v koordinačných synodálnych tímoch kňazi (hoci nie všade). Zapojili sa najviac ľudia v strednom veku (30 – 55 rokov) a väčšia účasť bola zaznamenaná v mestách než na vidieku. Z diecéznych syntéz vyplýva, že značným dôvodom k neúčasti bola nezrozumiteľnosť problematiky, skepsa, že synodálne podnety aj tak nič nezmenia v živote Cirkvi, nedostatok času, strach z nepoznaného, konfliktná atmosféra v spoločnosti a v Cirkvi, protipandemické opatrenia, a neskôr, paradoxne, množstvo akcií po uvoľnení opatrení. No mnohé z týchto prekážok boli nakoniec prevážené pozitívnou skúsenosťou u tých, ktorí sa zapojili a následne sa sami stali svedkami synodálnej skúsenosti.

11. Skupinky pracovali v modlitbovej atmosfére metódou rozlišovania a osobných duchovných rozhovorov na 10 (alebo aj viac) navrhnutých tém, do ktorých bola rozložená hlavná téma synody. Po úvodnej modlitbe k Duchu Svätému, prečítaní úryvku zo Svätého písma a krátkej meditácii mal každý účastník možnosť povedať ako daný text a téma rezonuje s jeho vlastným životom. Väčšina z nich ocenila atmosféru prijatia a dôvery, v ktorej sa každý cítil byť vypočutý. Zapísané myšlienky a podnety boli následne poslané diecéznym koordinačným tímom (v niektorých prípadoch po predbežnom synodálnom spracovaní na nižšej úrovni), ktorí ich spracovali do syntézy a odoslali národnému koordinátorovi (do 15. júla 2022). Následne sa zišiel redakčný tím, aby pracoval na príprave celoslovenskej syntézy, pričom cieľom bolo zachovať rôznorodosť a pluralitu vyjadrení z jednotlivých diecéz/eparchií. Tento návrh bol poslaný všetkým biskupom a diecéznym koordinátorom, ktorých pohľad, rozlišovanie a príspevky dotvorili výslednú syntézu synodálneho procesu, ktorá je štruktúrovaná do troch častí, zodpovedajúcich trom kľúčovým charakteristikám synodálnej Cirkvi.

12. V tejto celoslovenskej syntéze sú zahrnuté syntézy diecéz Rímskokatolíckej cirkvi aj eparchií Gréckokatolíckej metropolitnej cirkvi *sui iuris*.

Spoločenstvo

Ako spoločne kráčame

13. Jedným z podstatných rozmerov synodálnej Cirkvi, ku ktorej má smerovať celý synodálny proces, je utvárať Cirkev ako spoločenstvo. Takéto želanie zaznieva aj v syntézach z diecéznych konzultácií, účastníci ho formulovali ako túžbu po ľudskej blízkosti, osobných vzťahoch a otvorenej komunikácii, aké zažívajú napríklad v manželstve, rodine, priateľstve alebo ako členovia nejakého malého cirkevného spoločenstva. Najmenšou cirkevno-správnou jednotkou je farnosť, ktorá je čoraz viac vnímaná ako spoločenstvo alebo „spoločenstvo spoločenstiev“. Preto sa veriaci väčšinou cítia byť skôr súčasťou farnosti ako diecézy, skôr súčasťou konkrétnych

spoločenstiev či duchovných rodín ako „Cirkvi“. Niektorí dokonca považujú „Cirkev“ iba za inštitúciu, ktorá je mimo nich. Stotožňujú ju s hierarchiou alebo o nej hovoria len v súvislosti so zodpovednosťou, v tretej osobe (čo by Cirkev mala, čoho sa dopustila, a pod.). Veľmi málo sa cítia byť jej živými členmi.

14. Za dôležité príležitosti prežívania synodality ako „spoločného kráčania“ považujú mnohí púte a iné prejavy ľudovej zbožnosti. Slávenie liturgie vyniká ako miesto utvárania spoločenstva, no niektorí považujú výlučne účasť na liturgii za nepostačujúcu, lebo to podporuje zúžené chápanie kresťanského života ako obmedzeného na bohoslužobné úkony a niektoré mravné povinnosti, oddelene od bežného života.

15. Plnšiemu prežívaniu spoločenstva napomáhajú osobné vzťahy, neformálne stretnutia a aktivity, osobný záujem, spontánnosť, schopnosť oceniť prácu druhých a poďakovať im. Takéto osobné vzťahy a komunikáciu prežívajú veriaci najmä v malých spoločenstvách, ktoré na Slovensku zväčša tvoria ženy, ale aj v menších farnostiach, kde sa ľudia osobne poznajú a stretávajú, alebo v rámci vojenského ordinariátu, kde prebieha pastorácia na osobnej báze a kňazi aj biskup sú bližšie ľuďom. Osobitnú túžbu po hlbšom prežívaní spoločenstva vyjadrili mladí ľudia, ktorí sa niekedy cítia vo farnosti ako outsideri, a preto vítajú, keď sa ich niekto opýta na ich názor – ako v prípade synodálnych konzultácií – v atmosfére prijatia, kde môžu otvorene hovoriť.

16. Pre vytváranie spoločenstva je kľúčová otázka vzájomnej komunikácie. Spoločný dialóg musí byť vždy láskavý a konštruktívny. Ukázalo sa, že problémy, ktoré v tejto oblasti ľudia zakusujú, sú spoločné laikom aj cirkevným autoritám. Nedostatočne sú rozvinuté schopnosti aktívneho počúvania a vedenia dialógu, ale aj chýbajúci vzťah, resp. „komunikácia“ s Bohom. Viacerí účastníci synodálnych stretnutí označili za vnútorné prekážky komunikácie zameranie na seba a na svoje problémy, nechť počúvať, neschopnosť prijímať konštruktívnu kritiku, nedostatok kritického myslenia, povrchnú komunikáciu, neschopnosť formulovať svoje túžby, elitárstvo a predsudky, strach vyjadriť svoj názor (dedičstvo komunizmu) alebo „syndróm naučenej bezmocnosti“. Komunikácii bráni tiež postoj „ja mám patent na pravdu“ alebo „môj partner v dialógu je môj nepriateľ“. Obmedzujú ju aj vonkajšie prekážky, ako negatívna skúsenosť s cirkevnou autoritou, nesprávne chápanie moci, netransparentnosť, neinformovanosť, priepasť medzi kňazmi a laikmi, klerikalizmus, komunikácia formou príkazov a zastrasovania, komunikačná nezrozumiteľnosť a odtrhnutosť od reality života.

17. Ako problém sa v niektorých diecézach vníma istá nedostupnosť biskupov a jednosmerná komunikácia. Účastníci by ocenili živší záujem biskupa o život vo farnostiach. Opakovane zaznievalo konštatovanie chýbajúcich kánonických vizitácií. Negatívne tiež vnímajú istú nejednotu hierarchie. Očakávajú od nej jasnejšie verejné postoje k etickým a spoločenským problémom doby. Na adresu kňazov zaznelo, že „majú strach nahlas povedať, čo je správne a čo nesprávne, lebo majú obavu z reakcie ľudí“, a že sa k nim často dostanú len negatívne hlasy nereprezentatívnej vzorky veriacich alebo ľudí s pokriveným vnímaním nábožnosti.

18. Diecézne syntézy pozdvihli zo spoločenstiev dlhodobo ignorovaný hlas národnostných, jazykových menšín a iných marginalizovaných skupín (seniori, rozvedení, bezdetné páry, hendikepovaní, osoby s homosexuálnou orientáciou), ktorý už bežne takmer nepočuť. Rovnako sa ozývali hlasy, že viac pozornosti treba venovať pastorácii Rómov. Chýba komunikácia s ľuďmi, ktorí sa vzdialili od Cirkvi, nepýtame sa ich, prečo vlastne odišli.

Kam nás vedie Duch (pri vytváraní spoločenstva)

19. Z opisu situácie Cirkvi na Slovensku, ako ju vnímajú účastníci konzultácií, vyplynuli ich túžby, vízie i cesta možného spoločného kráčania do budúcnosti. V prvom rade to je túžba po Cirkvi ako spoločenstve prijatia a dôvery. Tomu môže napomôcť vytváranie malých živých spoločenstiev, predovšetkým detských a mládežníckych, ale aj spoločenstiev mužov či rodín, ktoré často chýbajú. Ľuďom pomáha duchovne rásť a ľudsky dozrievať aj členstvo v cirkevných spoločenstvách a hnutiach, ktoré im vytvárajú duchovnú rodinu, duchovný domov, a učia ich aktívnemu životnému štýlu viery, preto je dobré, aby tieto boli prijaté a podporované miestnymi cirkevnými autoritami.

20. Komunikácii sa treba učiť v prvom rade v rodine, preto je dôležité zamerať sa na pastoračnú prácu s rodinami, ktoré môžu byť pomocou tak pri rozvoji komunikačných zručností, ako aj pri vytváraní zdravých vzťahov a rozvíjaní medzigeneračného dialógu. Na prehĺbenie komunikácie vo farnostiach treba cielene vytvárať priestor a čas, napr. organizovať výlety, duchovné obnovy a iné spoločné podujatia nenáboženského charakteru. Kňazi by ocenili, keby ich veriaci pozvali medzi seba (na výlety a pod.) alebo na stretnutia spoločenstiev, rovnako by privítali možnosť osobnejšie sa medzi sebou porozprávať pri neformálnych príležitostiach. Cieľom by malo byť oživenie dialógu s Bohom a blížnym. Treba pestovať dennú (aj spoločnú) modlitbu a posilňovať odvahu hovoriť a pokoru počúvať na všetkých úrovniach vzájomného dialógu v Cirkvi. Netreba pritom zabúdať ani na seniorov, hendikepovaných, ľudí na okraji a vylúčených z cirkevných spoločenstiev. Citlivú pozornosť treba venovať aj starým kňazom na dôchodku a kňazom, ktorí sú z rôznych dôvodov mimo pastoračnej služby.

21. Často zaznievalo, že autoritám chýbajú zručnosti aktívneho počúvania a komunikácie, preto by bolo vhodné zaradiť rozvoj týchto zručností do formačných programov pre kňazov seminaristov, katechéto, rehoľníkov a iných zodpovedných v cirkevných službách.

22. Viacerí pozitívne hodnotili využitie online priestoru a kresťanských médií počas pandémie, ktoré im pomohlo prežiť tento náročný čas v spojení s Cirkvou, hoci to zároveň vnieslo aj isté rozdelenie v dôsledku prezentovania rôznych názorov autorít. Kresťanské médiá nenahradia osobnú účasť na slávení liturgie, no majú dôležitú formačnú úlohu, preto by sa nemali báť chúlостivých tém a mali by viac šíriť pozitívne svedectvá o kresťanskom živote. Zároveň treba podporiť šírenie kresťanskej zvesti aj cez svetské médiá.

Spoluúčasť

Ako prežívame spoluúčasť na živote Cirkvi

23. Vedomie o potrebe spoluúčasti je v rôznych oblastiach Slovenska veľmi odlišné. Mnohí účastníci nechápali, čo si majú pod pojmom spoluúčasť predstaviť. Často ju vnímali len ako účasť na liturgii, alebo mali pocit, že majú dosť svojich povinností. Duchovný život je pre nich len „sviatostný servis“ poskytovaný Cirkvou. Viacerí sa vôbec nad touto otázkou nezamýšľali. Väčšia časť si však uvedomuje svoju zodpovednosť a vidí ju napríklad v modlitbe za Cirkev, v poslušnosti hierarchii, príkladnom živote a svedectve, aktívnej pomoci či podieľaní sa na ministériách a iných službách v Cirkvi.

24. Ani zo strany niektorých autorít sa nevníma potreba spolupráce s laikmi a nedoceňuje sa jej význam pre Cirkev. Laici očakávajú, že zo strany biskupov a kňazov budú častejšie zaznievať hlasy o dôležitosti laického svedectva a apoštolátu. Zvykový model vzťahu kňaza a veriacich je

účastníkmi stretnutí považovaný za sčasti nefunkčný, no neodmietajú autoritu kňaza ako takú, ale len autoritársky štýl správania sa niektorých.

25. Na mnohých miestach rastie vedomie o potrebe spoluúčasti na misii Cirkvi, a to nielen z dôvodu klesajúceho počtu kňazov. Laici nechcú byť iba zdrojom fyzickej a finančnej pomoci, chcú viesť dialóg ako rovnocenní partneri v úcte. No na druhej strane často im chýba spontánnosť v angažovaní sa a skôr pasívne čakajú na oslovenie zo strany hierarchie, na pozvanie a podporu od kňaza. V mnohých farnostiach sú už dobrovoľnícke služby (animátori, katechéti, upratovanie, kostolníci, spevokoly, mimoriadni rozdávatelia sv. prijímania) zabehnuté a laici sa podieľajú aj na príprave k sviatostiam. Realizuje sa aj formácia laických spolupracovníkov v rôznych službách (katechéta, organista) a ministériách (lektor, akolyta).

26. Zo synodálnych syntéz vyplynulo, že napriek dobrým príkladom, sú ekonomické, no najmä farské pastoračné rady poväčšine nefunkčné, existujú len formálne alebo vôbec neexistujú, a to tak na farskej, ako aj na diecéznej úrovni. Priama spoluúčasť na rozhodovaní nie je bežná, ani podporovaná. Niekedy sa ukazuje úplná svojvoľnosť kňaza či biskupa pri rozhodovaní (napr. pri spravovaní majetku či iných pastoračných rozhodnutiach).

27. V gréckokatolíckych synodálnych skupinách sa spomínala tiež otázka kňazských rodín a kňazských manželiek a zazneli mnohé praktické podnety týkajúce sa nielen potreby ich duchovnej formácie, ale aj osobitnej citlivosti voči týmto rodinám a potreba ich materiálneho zabezpečenia v prípade predčasnej smrti manžela. Otázka adekvátneho ohodnotenia zaznela aj v súvislosti s rímskokatolíckymi kňazmi.

Kam nás vedie Duch (ohľadom spoluúčasti)

28. Konzultácie priniesli poznanie, že v Božom ľude (tak zo strany zasvätených, ako aj laikov) absentuje pocit spoluzodpovednosti a spolupatričnosti a nechápe sa princíp subsidiarity. Ukazuje sa ako potrebné lepšie sa oboznámiť s významom, potrebou a možnosťami spoluúčasti. K jej posilneniu prispieva aj transparentnosť fungovania farností (napr. písaním a zverejňovaním zápisníc zo zasadaní poradných orgánov) či informovanosť o existujúcich štruktúrach a službách v Cirkvi (farské a diecézne rady, centrá pre rodinu a pod.). Bolo by vhodné zvážiť profesionalizáciu niektorých laických služieb. Mohlo by ísť napríklad o vytvorenie novej administratívnej pozície, príp. pozície pastoračného asistenta. Zaznelo tiež, že komunitný štýl vedenia farnosti za pomoci pastoračnej rady a rozlišovania by umožnil kontinuitu života farnosti aj po odchode kňaza.

29. Pre plnšie prežívanie spoluzodpovednosti je nevyhnutné skvalitniť formáciu zodpovedných v Cirkvi, najmä ohľadom chápania a podpory spoluúčasti/synodality. Podnecovať, zapájať, usmerňovať a napomáhať spoluúčasť na živote Cirkvi vo zverenej časti Božieho ľudu a delegovať časť zodpovednosti je jednou z úloh authority. Pritom je potrebné vyhýbať sa elitárstvu, rodinkárstvu a tomu, že všetko budú robiť stále tí istí, viesť ľudí k angažovanosti a iniciatívnosti. Od kňaza ľudia očakávajú, že bude skôr pastierom než manažérom. Zaznela túžba, aby bol väčší priestor dávaný ženám, brali sa vážne ich schopnosti vidieť konkrétne, aby bol vypočutý ich názor na život, na svet, na rozličné problémy a bola im daná možnosť podieľať sa na spolurozhodovaní. Rovnako mladí ľudia túžia po zverení väčšej zodpovednosti, napríklad pri organizovaní liturgie či programov určených pre nich.

30. Spoluúčasť sa často spája so slávením liturgie, v niektorých spoločenstvách to vyjadrili veľmi silne: „Liturgia je náš život“. Zazneli však aj hlasy, že laici, vrátane detí a mladých, nerozumejú liturgickým symbolom a gestám, a preto je potrebné posilniť liturgickú formáciu, nielen v rámci prípravy na prijatie sviatostí. Bolo by vhodné viac zapájať do slávania deti a mládež, motivovať ich na službu pri liturgii, vysvetľovať im časti liturgie aj pomocou moderných technológií. Na mnohých miestach si žiadajú liturgiu za účasti detí a mladých, niekde majú záujem o miništrovanie dievčat. Slávania a homílie sa niektorým javia ako príliš dlhé, chýbajú homílie osvetľujúce aktuálne témy, komentáre k čítaniam a väčšie využívanie variability liturgických foriem. Ľudia by ocenili príhovory obsahujúce exegézu Písma a vysvetľovanie učenia Cirkvi.

31. Potreba hlbšej liturgickej formácie – ale aj ďalších zmien v seminárnej výchove, napríklad menej autoritatívnej formy výučby – zaznela aj z vyjadrení samotných seminaristov, ktorí ako dôsledok „liturgickej neformácie“ (v rímskom obrade) vnímajú to, že „vznikajú medzi kňazmi dva extrémny, keď jedna skupina kňazov svojvoľne upravuje a manipuluje liturgiu“ a druhá, v domnienke, že správne slávenie spočíva v striktnom pridržiavaní sa noriem, sa prikláňa k strnulému slávaniu z minulosti (myslí sa tridentská liturgia), pričom po účasti na takejto liturgii skonštatovali, že bola uzatvorená veriacim.

32. Niektorým viac vyhovuje tradičný spev s organom a iným modernejšie žánre, no v syntézach zaznelo, že na liturgii by nemalo ísť o sebaaprezentáciu organistu či kantora, alebo o koncert spevokolu, ktoré by nemali nahrádzať, ale naopak, napomáhať spoločný spev. Niektorí poukazovali na zastarané texty z *Jednotného katolíckeho spevníka*, ktorý by podľa nich bolo dobré nahradiť aktuálnejším. Cirkevné spevokoly sú formou služby spoločenstvu, a preto ich treba podporovať. V syntézach tiež zaznelo, že by bolo vhodné sláviť liturgiu osobitne pre Rómov (prípadne pre iné menšiny), zohľadniac ich kultúru a prežívanie viery.

33. Syntézy ukázali potrebu zavádzať a podporovať farskú katechézu, sprevádzanie po prijatí sviatostí (mystagogickú katechézu) a trvalú formáciu kňazov a laikov, ako aj potreba seriózneho, aj viacročného predkrstného alebo pokrstného katechumenátu pre dospelých. Dôležité je upevňovať povedomie farskej rodiny prostredníctvom slávení pri rôznych príležitostiach (krsty zahrnuté do slávania nedel'ných bohoslužieb) a využívať evanjelizačný charakter slávení sviatostí (krstu, sviatosti birmovania resp. myropomazania, sobáša, prvého resp. slávnostného svätého prijímania) a pohrebov.

34. Zo synodálnych konzultácií niektorých umelcov zasa vyplynula túžba po dialógu a rešpekte, vnímajú totiž, že súčasné umenie a Cirkev sa navzájom čoraz viac od seba vzd'ľujú, čo sa negatívne prejavuje v sakrálnych priestoroch.

Misia

Ako prežívame misiu Cirkvi

35. Podobne ako spoluúčasť aj chápanie misie sa v rôznych diecézach ukázalo byť na rozličnej úrovni, a podľa toho bola táto téma aj viac alebo menej diskutovaná. Niekde silnie vedomie spoluzodpovednosti za misiu, no inde sa misia spája skôr so šírením viery vo svete a nie je vedome reflektovaná ako súčasť náboženskej skúsenosti, osobnej či rodinnej účasti na misii.

36. Z pohľadu účastníkov synodálnych konzultácií existujú mnohé misijné aktivity Cirkvi, ktoré sú oceňované aj zo strany sveta. Ide najmä o konkrétnu prácu v oblasti školstva, charity, starostlivosti o starých a chorých, alebo o marginalizované skupiny. Vo viacerých výstupoch

zaznelo, že misia kresťana predpokladá v prvom rade potrebné ľudské vlastnosti a ochotu pomáhať: „Ak nevieme kráčať ako ľudia, ťažko môžeme ísť cestou kresťanstva a už vonkoncom nebudeme vydávať svedectvo o Kristovi.“ Zaznelo tiež, že „misia sa prejavuje v tom, že kresťan má oči otvorené voči potrebám iných, aby mohol pomôcť, kde sa dá“.

37. Širšej spoluúčasti na misii Cirkvi podľa syntéz bránia viaceré vnútorné príčiny (hriech, lenivosť, ľahostajnosť, strach, absencia osobného vzťahu s Kristom, smútok a ústaranosť, individualizmus, „neochota opustiť svoju komfortnú zónu, aby sme si nerobili problémy“) a tiež vonkajšie príčiny (nejasné stanoviská zo strany biskupov, nejednota medzi kňazmi a laikmi, násilné spôsoby evanjelizátorov, ideologizácia, konzumizmus, a nedostatok priestoru na vzájomný rozhovor s ľuďmi s podobnými názormi). Prekážkou sú aj takí kňazi, ktorí žijú kňazstvo len ako zamestnanie a tiež negatívna skúsenosť s pastiermi, ktorých život nezodpovedá tomu, čo hlásajú.

38. Problémom je aj spôsob ohlasovania, ktoré sa viac orientuje na konfrontáciu s chybnými postojmi tých druhých, pričom dôležitejšie je odovzdávať radosť z viery a svedectvo o jej prežívaní vo svete. Účastníci vnímajú ako škodlivé zneužívanie náboženstva v politických, ekonomických a sociálnych témach. Misijná činnosť sa často prejavuje ako obrana proti rôznym ideológiám a tiež niektorí kresťania podliehajú pokušeniu ideologicky prezentovať vybrané aspekty kresťanstva. Misiu brzdí aj istá rétorika Cirkvi, ktorá je málo zrozumiteľná, nielen pre osoby mimo náboženského kontextu. Ľuďom je vzdialené aj poslanstvo Cirkvi, lebo nechápu jeho súvis s ich životom a hodnotami. Ako problém sa ukazuje „život odtrhnutý od reality a prežívaný v ideovej bubline“ zo strany niektorých predstaviteľov Cirkvi ako aj niektorých jej členov.

39. Ukázalo sa, že v rodinách sa temer nerozpráva o viere a že mnohí majú problém hovoriť o svojej viere pred spolupracovníkmi či inými ľuďmi. Ľudia sa boja hovoriť o viere, lebo majú chabé znalosti, boja sa posudzovania a zlyhania. Viacerí rodičia považujú za zlyhanie, že ich deti „nehodia do kostola“, resp. sú neveriace. Naopak, pozitívnu úlohu v misii zohrávajú kresťanské rodiny, ktoré svedčia o viere nielen vo vnútri, ale aj navonok, svojím životom.

40. Treba ďalej rozvíjať systematický dialóg Cirkvi so spoločnosťou. Potrebná je pokora a vedomie, že sa môžeme obohatiť navzájom, že osoby, ktoré sú názorovo, kultúrne alebo vierou odlišné, nie sú naši nepriatelia, ale sú to ľudia, ku ktorým nás posielal Kristus, aby sme boli jeho svedkami. Do dialógu so spoločnosťou je potrebné vstupovať bez strachu a predkladať svoj pohľad s úctou. Zaznelo tiež, aby sa nezabúdalo na sprevádzanie laikov v ich profesionálnom živote a na podporu ľudí aktívnych v spoločnosti a politike, či na spoluprácu farnosti s miestnym zastupiteľstvom.

Kam nás vedie Duch (v misii)

41. Ľudia snívajú o Cirkvi, v ktorej budú dôverné vzťahy ako v rodine a kde budú pod duchovným vedením kňazov nielen „jeden za druhého duchovnú zodpovednosť“. Laici túžia po hlbšom poznaní a prežívaní svojej viery a potrebujú kreatívne ponuky ako sa zapojiť do misie, zohľadňujúce ich životné podmienky (časové, rodinný rytmus a pod.). Chýba im tiež misijná formácia zameraná na vnímanie misie ako súčasť osobného povolania k svätosti a sprevádzanie pri rozlišovaní Božej vôle a preberaní zodpovednosti za vlastné rozhodnutia. Dôležité však je nielen sprevádzať laikov v ich profesionálnom živote, ale aj rešpektovať ich odbornosť, v ktorej prispievajú k budovaniu nášho spoločného domu, realizujúc vlastnú misiu vo svete. Cieľom

je budovať vedomie, že všetci sme pozvaní byť autentickými Kristovými učeníkmi, aby sa z nášho života dalo vyčítať posolstvo viery (kerygma).

42. Vníma sa ako zvlášť potrebné zvyšovať citlivosť a otvorenosť voči podnetom Ducha Svätého, učiť sa rozlišovať Božiu vôľu v živote a spoliehať sa na vedenie Ducha Svätého, ktorý je hlavným aktérom misie a oduševňuje všetky aktivity. Zároveň nebrániť jeho účinkovaniu, pri rešpektovaní autority Cirkvi.

43. Ako dôležité sa javí kritérium pravdivosti a autenticity: pravdivo opisovať realitu, nezakrývať negatívne javy, nebyť farizejský a nezametať problémy pod koberec, ale ich riešiť. Vzdať sa prezentovania obrazu dokonalej Cirkvi, ktorý stále živíme navonok i dovnútra. Takto vytvorený obraz dokonalosti zahmlieva skutočnosť, že sme všetci len na ceste a musíme akceptovať, že zlyhania sú jej súčasťou. Silne to zaznelo vo vyjadrení: „Ak si nevyčistíme vlastný dvor, zasypú nás naše vlastné odpadky, akokoľvek pekne vyzerá naša fasáda“. Inšpirujúce v tomto smere bolo aj svedectvo seniorov: „Pri oslovovaní sekulárneho sveta často pôsobíme ako tí, ktorí už všetko vedia, poznajú a vlastnia pravdu. Treba načúvať, hľadať s hľadajúcimi, pochybovať s pochybujúcimi. Svedčiť o viere, ale spôsobom láskavým, chápacím a plným porozumenia. Dôležité je osobné oslovenie, vlastné svedectvo, ktoré povzbudí, aby si hľadajúci kládli otázky, aby rozmýšľali a hľadali.“

44. Pokiaľ ide o oblasť ekumenizmu, zo syntéz vyplynulo, že vzťahy s príslušníkmi iných kresťanských tradícií sú väčšinou korektné, rodinné, priateľské (spoločné podujatia komunitné i duchovné, charitatívna služba). Príklad iných kresťanských cirkví podnecuje k dôkladnejšiemu štúdiu biblických textov, k vytváraniu malých spoločenstiev, k osobnej modlitbe a k aktívnejšiemu záujmu pastierov o zverený ľud. Pozitívne tiež účastníci konzultácií hodnotili prítomnosť osôb z inej kresťanskej cirkvi v ich spoločenstvách (modlitby matiek). Ako negatíva boli spomenuté predsudky voči nekatolíkom, slabé poznanie a vedomie identity u katolíkov, tiež nepriznanie si vlastných vín zo strany Cirkvi. Preto sa stále ukazuje ako veľmi potrebné prehlbovať ekumenický dialóg, aj s ohľadom na veľký počet zmiešaných manželstiev.

Záver

45. Celá synodálna skúsenosť ukázala, že ako Boží ľud sme schopní sa spolu modliť a vytvárať spoločenstvo na liturgii, ale aj pri rozlišovaní a rozhodovaní v Cirkvi. Nebojíme sa otvárať aj ťažké a boľavé problémy a komunikovať o nich. Napriek počiatočnej obave, že ostaneme na úrovni presvedčania samých seba, že je všetko v poriadku, sa ukázalo, že zapojení účastníci synody sa neboja pravdy a chcú v nej žiť. Pre Cirkev na Slovensku zostáva výzvou počúvať a zapojiť väčšie množstvo veriacich, a tiež vtiahnuť do tohto procesu viac ľudí z okraja cirkevného spoločenstva.

46. Na Slovensku je viditeľná túžba veriacich, laikov aj klerikov, hovoriť o živote Cirkvi a o jej poslaní a vlastnej angažovanosti. Zdá sa, že táto synoda naštartovala nové nadšenie pre autentický dialóg. Veriaci chcú, aby sa ich podnety odzrkadlili v praktickom živote Cirkvi. Tiež bolo citelné, že na všetkých úrovniach života Cirkvi sú isté spôsoby už tak zabehnuté a vtlačené do myslenia, že synodu niektorí vnímali ako ich narušenie a vyrušenie z pokojného *status quo*.

47. Prežívanie viery sa ešte stále chápe do veľkej miery len ako osobná duchovná záležitosť, prejavuje sa účasťou na liturgii a zameriava na prijatie sviatostí. Cirkev je vnímaná ako samostatný subjekt, stotožňuje sa s hierarchiou a zasvätenými, pričom jej povinnosťou je poskytovať „sviatostný servis“ a vo vzťahu k svetu „zastávať veriacich“. Súvisí s tým aj prežívanie viery skôr

v pozícii poslušnosti voči autoritám. Náboženský život je u mnohých formálny a tradičný, lipne sa na zvykovosti – „vždy sa to tak robilo“, chýba kreativita a autentický dialóg.

48. Čoraz viac však silnejú hlasy po väčšej spoluúčasti laikov na živote Cirkvi (najmä v mestách), prejavujúcej sa nielen vo vzťahu k materiálnym dobrám, ale aj v podieľaní sa na pastoračnej a evanjelizačnej misii a na rozhodovacích procesoch na úrovni farnosti i diecézy. Túžia po Cirkvi ako spoločenstve ľudskej blízkosti, prijatia a otvorenej komunikácie, ktorej základ vidia vo formovaní malých spoločenstiev. Ako model spájania viery so životom môže slúžiť rodina, kde sa vďaka sviatosti manželstva akoby stiera rozdiel medzi profánnym a posvätným. Tak sa všetko, čo manželia prežívajú, stáva slávením sviatosti manželstva. Život Cirkvi má vychádzať z liturgie, ale neobmedzovať sa len na liturgické slávenia a ľudové pobožnosti. Preto aj spoluúčasť chápanú najmä v oblasti života vo farnosti a liturgie je potrebné obohatiť o širšie povedomie o zodpovednosti voči celému spoločenstvu Cirkvi, ako aj zodpovednosti Cirkvi a každého jej člena voči spoločnosti a tým, ktorí sú mimo Cirkvi.

49. Pokiaľ ide o víziu Cirkvi, Boží ľud stále považuje zasvätených mužov a ženy za pilier pri hľadaní Božieho hlasu a za nositeľov Božej vízie a obracia sa na nich, napriek sklamaniam z niektorých jej služobníkov. To zaväzuje zasvätených k rozlišovaniu Božej vôle a snahe poznať realitu života. Práve aplikovanie poznania z viery – nielen v oblasti morálky – v súčasnom kontexte osobného i spoločenského života sa ukazuje ako najproblematickejšie. Kňazi o tom pravidelne nehovoria a laici nedokážu pochopiť ako Božie slovo súvisí s praktickým životom. Duch Svätý nás pozýva hľadať spôsoby, ako sa evanjelium môže stať svetlom pre život.

50. Ukazuje sa ako potrebné prejsť od statickej a uzavretej k dynamickej a otvorenej pastorácii, k rozvíjaniu duchovného života, privádzaniu ľudí k živému vzťahu s Ježišom, aby sa naučili zotrvať v Kristovej prítomnosti (adorácia) a osobnej modlitbe. Dôležitá je tiež katechéza a formácia, lebo nesprávne chápanie spoluúčasti a misie vyplýva z nedostatočného chápania a prežívania učenia. Cieľom je byť si navzájom misionármi (a to aj vo vzťahu laik a kňaz) a v duchu subsidiarity preberať zodpovednosť nielen za osobný život, ale aj za život Cirkvi. Vo vyjadrovaní ako aj v živote veriacich sa ako najdôležitejšia ukazuje autenticnosť a pravdivosť.

51. Napriek výzve Svätého Otca, aby sa synodalita opäť stala každodenným štýlom života Cirkvi, zo synodálneho procesu je zrejmé, že existuje veľké pokušenie uzavrieť proces záverečným dokumentom. Tí však, ktorí sa do synodálneho kráčania aktívne zapojili, vedia, že náš kresťanský život je o poctivom hľadaní Božej vôle, o vzájomnom autentickom dialógu a o rozhodovaní podľa tejto metódy. Z viacerých strán zaznievali túžby jednotlivcov i spoločenstiev pokračovať v synodálnej skúsenosti. To si ale vyžaduje konkrétne zmeny v chápaní a v praktickom živote cirkevného spoločenstva.

Vypracoval redakčný tím v Bratislave 12. augusta 2022

Schválil: Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup metropolita a predseda KBS

V Bratislave 15. augusta 2022